

Ion Minulescu ne descrie cu deosebitul sau talent anii de liceu și orașul de provincie în care și-a petrecut copilăria, a iubit pentru prima dată și în care a rămas corigent la ... limba română.

În intenția mea când m-am hotărât să vă prezint această carte a fost nu să fac un rezumat al operei, ci să scot în evidență câteva pasaje care reliefează harul de mare scriitor al lui Minulescu, poate așa voi determina pe unii dintre concetățenii noștri să (re)capete bucuria lecturii.

„Cotan este scurt, gras și gălăgios. Parcă ar fi un dop de sticlă de șampanie proptit pe două bețe de chibrituri cu gămăliile negre.

Dar superstițiile sunt produsul realităților nebănuite.□□□□

Brațele ei mă strâng în serpentină de la umeri până la genunchi. Oasele mele trosnesc resemnate ca niște scânduri de brad prinse în minghinea unui tâmplar, și pe urmă...

Din grupul acestor băștinași anonimi, un om cărunt se desprinde brutal ca o ghiulea scăpată din gura unui tun.

Iată-mi toate amintirile trecutului cum încep să evadeze din sufletul celui care a devenit bărbat, ca niște pușcăriași printr-o spărtură secretă a zidului!...

Tineri de ambele sexe se perindă cu aceeași monotonie exasperantă ca enorma curea de transmisiune a unui motor de uzină.

"Jurămintele femeilor sunt scrise pe nisip" este un proverb spaniol!...

Râde ca un castan roșu înflorit și plânge ca o lumânare de ceară.

Chiostec este un sentimental exotic cu chip de ibis împăiat și trup de palmier veritabil, păstrat lângă soba de teracotă a unei sufragerii boierești.

Anișoara e mică și subțire ca un ac cu gămălie și tristă ca o copertă de carte, decolorată de soare...

La Pitești, părinții și copiii se confundă ca zarzavaturile într-o oală cu supă.

Când e supărată, însă, bombăne ca o piuliță de aramă în care ai pisa zahăr cubic...

Orice s-ar spune, dar primăvara se găsește la Trivalea în mai multă siguranță decât în oraș. Acolo nu-i caută nimeni gâlceavă. Cei care o întâlnesc o salută și o admiră cu aceeași bună-cuviință și sinceritate. În fața ei se înclină deopotrivă și vârsta, și sexul, și cultura omului. În oraș, însă, primăvara riscă să fie tratată mai rău ca în sala de operație a unui spital de provincie...

Uniforma lui Mihăiță parcă ar fi un drapel militar întors plin de glorie și de găuri de pe un câmp de luptă. Comparația "zdrențuit de gloanțe" e slabă și banală. Uniforma lui Mihăiță a bătut recordul spectrului solar. E mai mult decât un tricolor național... E un adevărat curcubeu...

Pe profesorul meu de limba română nu mai este nevoie să vi-l prezint. Închipuiți-vă pe Lord Byron rătăcit prin Pitești, cu un brici Solingen în mână și cu un pieptene de celuloid în păr.

Kety, când se uită la tine, parcă te înfige cu acul în carton ca pe fluturii din colecția zoologică a liceului.

Un examen oral este o petrecere intimă, care □ bine sau rău □ nu prea are importanță cum se sfârșește. Un concurs în scris însă este o adevărată solemnitate. Cel dintâi este numai abilitate și suprafață; cel de-al doilea, numai precizie și adâncime.

Mai înainte ca Dumnezeu să fi făcut cerul și pământul, în spațiu nu era decât liniște și întuneric. De aceea și el în prima zi a zis să fie lumină, iar în zilele următoare a creat diferitele vietăți ale pământului, care □ trebuind să trăiască □ au început să facă zgomot. Un concurs în scris te reîntoarce fatal în haosul inform dinainte de creația lumii. În clipele acelea, creatorul trebuie să fii tu, numai tu, tu singur ca și Dumnezeu, care tot singur a făcut tot ce se vede.

Viața nu-i decât continuarea școlii, dar fără profesori. Cărțile sunt de ajuns.

0 carte bună, după ce ai sfârșit școala, o păstrezi ca s-o folosești și în viață. Sunt cărți, însă, în care filele nu sunt amândouă la fel. Pe una e scris ce trebuie să înveți în școală, iar pe alta ce se cade să faci în viață. Și viața este marea în care o să ne vărsăm cu toții, sub formă de fluvii, apa pe care am pompat-o din fântâna școlii.

□ *La Paris, Facultatea de Drept se numește "școală". Magistrații francezi nu sunt așa de pretențioși ca cei români. De avocați, nu mai vorbesc. Stai la masă alături de toboșarii de la regimentul de infanterie."*

În final, alături de reinvitația pentru lectură, voi folosi un pasaj din studiul făcut de George Calinescu despre deosebit de frumoasa realizare literară a lui Minulescu.

„În „Corigent la limba romana” locvacitatea se amesteca cu un fir de melancolie, care da cartii, interesanta și ca document, o oarecare nobleta. Dar „miticismul” este și aici în toi.. ”

Un fir de melancolie m-a străbatut și pe mine după recitirea acestei cărți, după atâția ani de la terminarea liceului...